

Händelsen inträffade den 20/4 1993. En järnvägstankvagn med 40 ton natrium skall lossas. Det är varmt och torrt ute, och det råder en svag sydlig vind.

Natrium lossas i flytande tillstånd med hjälp av det övertryck som uppstår i cisternen när ämnet värms upp via olja i värmeslingor. Denna dag sjunker trycket av okänd anledning och natriumet klumpar ihop sig och kallnar i tömningsanordningen. Man tar en stör och trycker in denna i natriumet med följd att rinnande natrium strömmar ut i det fria, varvid det omedelbart antänds. Det brinner runt tankvagnen och branden sprider sig på lossningsplatsen och in i en fabriksbyggnad. Brinnande natrium tillsammans med värmemediat, i detta fall olja, rinner ned under vagnen och förstör den våg som är monterad i en 5 meter djupt schakt under rälsen. Branden är därmed oåtkomlig för släckning. Flyttning av tankvagnen utgör risk för vidare läckage.

Vatten får inte användas som släckmedel då det reagerar häftigt med natrium. Turligt nog är det uppehållsväder.

Man har kallat in släckningshjälp. Industribrandkåren släcker med 3.000 kg pulver bränder i fabriksbyggnaden. En annan kår använder koksalt och dessutom används cement som släckmedel.

Pulversläckning visar sig vara ineffektivt, man får återantändningar. Man använder i fortsättningen detta släckmedel enbart som skydd för personalen och för att släcka mindre bränder, trots att man samlat ihop specialfordon med sammanlagt 12 ton pulver.

Att släcka med koksalt blir också ineffektivt särskilt vad gäller oljan. Dessutom får man använda handkraft för att påföra detta släckmedel.

Man beslutar sig också för att använda kvartssand trots att man befarar att sanden ej är helt torr.

Cement då? Jo efter 2,5 timmar har man tillräckligt med cement på plats. Denna får med stor arbetsinsats skyfflas ned i schaktet. Efter en timma är branden under kontroll.

Artikeln är kritisk mot handhavandet vid lossningen och mot industribrandkårens kapacitet.